

Eulàlia Canal

Por de cocodril

Il·lustracions de Zuzanna Celej

1

La Noa

Eren tres quarts de nou del matí quan la Noa va obrir la porta per sortir. No volia fer tard.

Aleshores, el va veure.

Un cocodril al jardí que li barrava el pas. Sota el banc, al costat del cirerer. Molt quiet. Tan quiet com un caçador quan espera el moment propici per saltar damunt la presa.

Va esperar que se n'anés.

La Dora, la seva mare, havia marxat d'hora a apagar un foc. Era bombera. En Bernat, el pare,

havia acompanyat l'Isaac a l'escola de petits. Treballava en una agència de publicitat i tot el dia barrinava anuncis.

Aquell matí l'havia sentit cantar mentre prenia el cafè: «Galletes Llepadits, les millors del món per fer acudits», i semblava molt feliç amb l'eslògan. Tenia una reunió amb uns xinesos i deia que segur que l'hi compraven.

La Noa ja era prou gran i espavilada per anar sola a l'escola. Fins i tot li feia il·lusió, però no comptava que passaria *allò*. Un cocodril al jardí.

Va trucar a la mare, que li va dir que truqués al pare, que ella era dalt de l'escala a punt de saltar al terrat d'un edifici de 23 pisos en flames. Va trucar al pare, que li va dir que truqués a l'àvia Rufina, que ell era enmig de la reunió amb els xinesos.

La Noa va penjar i va rumiar.

Es va preguntar si devia estar dissecat.

O potser era un llangardaix que havia crescut una mica més, inofensiu.

Però no. Des de la finestra de la cuina va veure com obria la boca i ensenyava les dents.

Va trucar a l'àvia Rufina, però com era d'esperar, no hi era.

Va engegar l'ordinador i va buscar a Google:

«Què fer quan et trobes un cocodril?»

I va llegir:

1. Arrencar a córrer. Els cocodrils poden ser ràpids (17 km/h), però es cansen aviat.

«Té gràcia, jo també em canso», va pensar la Noa.

2. Contraatacar-li als ulls, que és la seva part més feble, però sobretot no li obris la mandíbula.

«Això no em passaria mai pel cap, evidentment, i tot plegat no m'ajuda gaire», es va dir la Noa.

Més avall va trobar un telèfon d'emergències: «Servei d'extinció d'animals perillosos: 0017».

La Noa va decidir trucar-hi.

Després de tres tuuuuts allargassats, una veu metàl·lica va despenjar.

«Vostè ha trucat al servei d'extinció d'animals perillosos, aviat l'atendrem, no pengi...»

I una música hipnòtica lliscava des de l'altra banda de l'auricular.

La Noa va pensar que si realment estigués en perill se la podien haver cruspit unes tres vegades.

Finalment, una veu de persona de carn i ossos va fer:

–Bon dia, soc l'Esperança, amb què la puc ajudar?

La Noa va començar a explicar-li el cas, però abans que acabés la van interrompre: «Un se-

gon, que la passo amb el departament d'animals de la selva», i així tres o quatre vegades. La van anar passant d'un departament a l'altre. Que si departament d'animals de bon-matí-que-no-fan-gràcia, departament d'animals sense-ales-que-donen-ensurts i altres coses que la Noa no va entendre. Va estar a punt de penjar, però va resistir fins al final. La paciència li feia treure fum per les orelles.

Al departament de cocodrils-verds-que-obren-la-boca, la van atendre.

Li van prometre que passarien tan aviat com poguessin i li van aconsellar que tanqués les portes i les finestres.

Evidentment, això ja ho havia fet.

Tres hores més tard van arribar els d'extincions.

Eren dos homes, un d'alt i prim i un altre de baixet i rodó. L'alt portava un caçapapallones i el baixet, una nevera on deia: «provisions per a cocodrils verds».

Tot plegat, el conjunt d'ells dos i els seus estris, no inspirava gaire confiança.

La Noa va assenyalar sota el banc del jardí, just on havia vist el cocodril, però ja no hi era. El van buscar pertot arreu i ni rastre, ni una petjada, ni res.

–Estàs segura que l'has vist? –va preguntar-li el baixet.

Ella va fer que sí amb el cap.

–No se'n troben gaires en aquesta ciutat –va afegir.

L'alt no parlava. O potser ho havia fet i la veu se li havia perdut pel camí.

Van marxar. El baixet, davant, i l'alt, darrere.